

PARTICIPAREA REGIMENTULUI 7 DOROBANȚI LA RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ

STELIAN NEAMȚU

Motto :

*„După revoluția de la 1848, ne mai rămîne nouă, românilor, să facem două revoluții și anume : o revoluție de unitate națională și, mai tirziu, de independență națională pentru a face să re-
între, în felul acesta, națiunea română în pleni-
tudinea drepturilor sale naturale“.*

Nicolae Bălcescu

Cuvintele marelui patriot și istoric de talent, care a prefigurat atât de limpede destinul viitoareii României, dovedesc încă o dată că, pentru români, cucerirea independenței a fost sensul vital al existenței lor, este calea progresului și civilizației. Lupta pentru independență a stat dintotdeauna în inima și simțirea românilor, a constituit suportul moral al entuziasmului popular, care a permis marilor noștri voievozi să înscrie în cartea de aur a neamului pagini nepieritoare de viteză. Totodată, ea a fost și dreaptă năzuință spre unitatea națională a tuturor românilor, element indispensabil cîștigării independenței depline.

Odată realizată Unirea Principatelor, se impuneau o serie de reforme care să facă din România un stat modern ; una dintre ele a fost „crearea și pregătirea tinerei noastre armate naționale“¹. Acest lucru a permis ca, la izbucnirea războiului, armata română să fie bine instruită și cu un efectiv de peste 100.000 oameni.

Izbucnirea războiului ruso-turc, numeroasele atacuri turcești asupra teritoriilor românești, au determinat Comandamentul Suprem să decreteze mobilizarea generală a armatei ; începută la 6/18 aprilie, mobilizarea era terminată la 7 mai 1877.

În cadrul efortului general pe care armata română l-a depus în timpul campaniei din 1877—1878, ostașii dîmbovițeni din Regimentul 7 dorobanți au dat dovadă de eroism fără seamăn și dragoste față de patrie. Deși avea sediul la Ploiești, Regimentul 7 dorobanți își recruta soldații din județele Prahova și Dîmbovița. Regimentul era comandat de colonelul Mihail Holban și era organizat în două batalioane, Batalionul I Dîmbovița și Batalionul II Prahova². Batalionul I Dîmbovița era comandat de maiorul Ion Bălăceanu³ și format din patru companii, după cum urmează :

¹ Ceașescu, Nicolae, *Expunere prezentată la Sesiunea solemnă comună a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a Marii Adunări Naționale și a activului central de partid și de stat consacrată sărbătoririi centenarului proclamării independenței de stat a României*, 9 mai 1977, Buc., 1977, pp. 14—15.

² Războiul pentru independență națională, 1877—1878, *Documente militare*, Buc., 1971, p. 67.

³ *Ibidem*.

— *Compania 1-a Pietroșița* era comandată de căpitanul Petrescu Ion, avînd în subordine pe locotenentul Tomescu Theodor și sublocotenentul Cojocăreanu Alexandru, comandanți de plutoane ;
 — *Compania 2-a Tirgu-Vești* avea următorul efectiv de ofițeri : căpitanul Georgescu Cristache, comandant, locotenentul Ionescu Teodor și sublocotenentul Codreanu George, comandanți de plutoane ;
 — *Compania 3-a Găiești* și *Compania 4-a Titu* erau comandate de locotenenții Toporan Scarlat și Tomescu Dimitrie ⁴. Numărul ofițerilor pentru ultimele două companii urma să fie completat ulterior.

În urma mobilizării întregului efectiv al armatei, numeroși ofițeri au fost trecuți la alte unități și subunități. Astfel, colonelul Mihail Holban, comandantul Regimentului 7 dorobanți, a preluat comanda Brigăzii a 2-a din Divizia a 2-a. Regimentul 7 dorobanți, în urma mobilizării, făcea parte din Divizia a 2-a, comandată de colonelul Logadi Ion, Brigada a 2-a Holban ⁵.

După mobilizarea din 25 aprilie, Comandamentul suprem al armatei ordonase Diviziei a 2-a să prelungească și să apere flancurile poziției de la Calafat, stabilind la Cetate Regimentul 3 linie, Regimentul 5 dorobanți, două escadroane din Regimentul 4 călărași și Bateria a 3-a din Regimentul 1 artilerie. La Moțăieni, Batalionul 1 vînători, la Băilești Regimentul 6 dorobanți, și la Galicea Mare, pentru a servi de ajutor sau de raliere, regimentele 7 și 8 dorobanți, un batalion din Regimentul 6 linie și bateriile 4 și 5 din Regimentul 1 artilerie ⁶.

În urma ordinului din 23 iulie/4 august 1877, armata română se împarte în armată operativă și armată de observație. Datorită acestei împărțiri, Regimentul 7 dorobanți făcea parte din divizia de rezervă, Brigada 1-a, comandată de colonelul Sachelarie Oton ⁷. În urma acestui ordin, divizia de rezervă se pune în marș, iar la 23 august se afla în apropierea Plevnei, stabilită în localitățile Brizlău și Kojulovka ⁸.

La sfîrșitul lunii august, Comandamentul aliat a hotărît o ofensivă de mari proporții asupra armatei turcești din Plevna. Regimentul 7 dorobanți, deși n-a participat la luptele din 30 august 1877, totuși a trebuit să susțină cu foc trupele noastre. În ziua următoare, nu s-a mai semnalat nici o ofensivă de mari proporții asupra inamicului, totuși trupele Diviziei a 3-a, din care făcea parte acum și Regimentul 7 dorobanți, au răs-puns cu foc focului inamic. În aceste condiții, numeroși ostași dimbovițeni din Regimentul 7 dorobanți au fost răniți în tranșee. Dintre aceștia, amintim pe : Ilie Ion din Văcărești, Mihai Gheorghe din Bucșani, Dumitrescu Nicolae din Tirgoviște, și mulți alții ⁹. Rezultatul atacului din 30 august a convins Comandamentul aliat că Plevna nu poate fi luată prin asalt, ci prin blocare. În zilele următoare, armatele turcești din reduta Grivița 2, și-au continuat tirul asupra trupelor noastre, pricinuindu-le pierderi grele. De aceea, în zilele de 6 și 7 septembrie, s-au dat atacuri

⁴ *Ibidem*.

⁵ Văcărescu, C. T. *Luptele românilor în rezbela din 1877—1878*, Buc., 1887, p. 40.

⁶ *Ibidem*, p. 45.

⁷ *Ibidem*, p. 190.

⁸ Nicolin, I., *Istoricul Regimentului III Dimbovița*, nr. 22, Tgv., 1930, p. 19.

⁹ *Documente privind istoria României, Războiul pentru independență*, vol. VII, Buc., 1957, p. 343.

parțiale asupra Griviței 2, pentru acoperirea turelor din această redută ¹⁰. Regimentul 7 dorobanți a participat la aceste lupte cu două companii: o companie în drumul acoperit în partea dinapre redută, iar cealaltă în rezervă, în dreapta trupelor destinate atacului ¹¹. Din aceste lupte, Regimentul 7 dorobanți a ieșit cu efectivul micșorat; acum au căzut pentru patrie numeroși dimbovițeni, printre care Constantin Ion din Bărbulești, Mihaescu Constantin din Dobru și alții. Dintre cei răniți, menționăm pe sergentul Velea Ion din Hulubeghi, căprarul Iancu Ion din Doicești, căprarul Ghiță Grigore din Bădulești, Marița Matei din Dragomirești, Dragostin Gheorghe din Cornești, Georgescu Teodor din Cihergani și Simion Matei din Băleni ¹².

În urma luptelor purtate în luna septembrie, comandanții armatelor aliate și-au întărit convingerea că Plevna trebuie blocată până ce armatele turcești aflate aici vor capitula. De aceea, s-a căutat să se închidă toate căile de acces pe care armatele turcești le ar fi folosit pentru aprovizionare sau pentru retragere. Cu urmărirea a acestui lucru la 12 octombrie 1877, Brigada Sachelarie Otom, din care făcea parte și Regimentul 7 dorobanți, se afla încercuțată în fața Opancezului. Nici în această lună, asupra Plevnei nu s-au dat lupte de mari proporții; totuși, românii au răspuns cu foc provocărilor turcești. Au murit în aceste schimburi de focuri, în special militarii din avangasturi; astfel din dimbovițenii Regimentului 7 dorobanți, au căzut eroii în ziua de 22 octombrie, Chivu Ștefan din Dobru, Matei Nicolae din Postoroci și Tinea Ion din Sârdegi ¹³.

Blocarea Plevnei, pe lângă faptul că lăsa armata turcească fără nici o posibilitate de aprovizionare cu muniție și alimente, a creat în rândul trupelor o stare de deznădejde. Commandamentul aliat și-a dat seama că garnizoana din Plevna nu poate rezista încercuțată mult timp. Într-adevăr, la 28 noiembrie 1877, lipsa alimentelor, a muniției și frigul năpraznic au determinat pe Osman-pașa să ordone ieșirea din Plevna încercuțată. La ora 10 dimineața, Brigada Sachelarie ajutată fiind și de brigada de la Suarlu, ocupase prima linie de redute din cele trei care se găseau la Opancez. După câteva ore, românii au ocupat Opancezul, făcând prizonieri circa 7.000 de tureci. În aceste lupte, dorobanții Regimentului 7 au dat dovadă că „prin vinele lor curge sângele lui Ștefan și Mihail” ¹⁴.

După capitularea armatelor turcești de la Plevna, Regimentul 7 dorobanți trebuia să se întoarcă în țară pentru a escorta prizonierii ¹⁵. În urma ordinului de zi 174 din 7/14 decembrie 1877, s-a format Corpul de Vest, alcătuit din diviziile 1, 2 și 4, având în frunte pe generalul Haralambie. Regimentul 7 dorobanți a fost încredințat în Divizia a 4-a comandată de generalul George Angelescu, Brigada a 2-a Ipățescu ¹⁶. După această dată, Corpul de Vest s-a pus în mișcare spre Vidin, ajungând la 30 dec./11 ian. 1877/1878 cu enpetele de coloană ale Diviziei a 4-a la Arcer Palanca,

¹⁰ *Istoria Românelor*, vol. IV, Buc., 1904, p. 625.

¹¹ *Istoricul războiului din 1877-1878*, Buc., 1908, p. 544.

¹² *DIR, Războiul pentru independență*, vol. VII, Buc., 1957, p. 343.

¹³ *Ibidem*.

¹⁴ *Istoricul războiului din 1877-1878*, Buc., 1908, p. 544.

¹⁵ *Războiul pentru independență națională, Documente militare, 1877-1878*, Buc., 1971, p. 501.

¹⁶ Văcărescu, T. C., *Op. cit.*, p. 520.

Bela, Cladino și Ostrokavei. Brigada a 2-a Ipătescu înaintează spre Belogradjik, Bela și Vîrtop ¹⁷. La Vidin, Divizia a 4-a ocupa flancul stîng cu Brigada 1-a Sachelarie în satul Vitbol, avînd posturi înaintate pe șoseaua Vitbol-Vidin, iar Brigada a 2-a Ipătescu ocupa satele Tîrnek și Bucovița, cu posturi înaintate spre Tatargik ¹⁸. La 12/24 ianuarie 1878, ora 8 dimineața, a început atacul. Brigada a 2-a Ipătescu înaintează asupra Tatargikului. La atacul asupra Vidinului, Regimentul 7 dorobanți a fost ținut în rezervă, iar după cucerirea cetății, a primit ordin să se instaleze la Bucovița, așteptînd aici încheierea armistițiului ¹⁹.

După terminarea războiului, regimentul încărcat de glorie pe cîmpiile din sudul Dunării este decorat la 8 octombrie 1878 cu Crucea „Trecerea Dunării” ²⁰. În lunile următoare, comandantul regimentului și comandanții companiilor trimit soldaților din subordine brevetele decorației „Trecerea Dunării”. Așa se explică de ce, la 27 februarie 1879, căpitanul Toporan Scarlat, comandantul Companiei a 3-a din Regimentul 7 dorobanți, trimite primăriei comunei Bădulești două brevete pentru crucea „Trecerea Dunării”, care „...să fie înmîinate într-un cadru solemn foștilor soldați Ghiță Ioșef și Ionescu Ghiță” ²¹.

În 1880, Regimentul 7 dorobanți se împarte în două regimente : Regimentul 7 dorobanți Prahova, cu sediul la Ploiești și Regimentul 22 dorobanți Dîmbovița, cu sediul la Tîrgoviște ; în 1891, ultimul fuzionează cu Regimentul 3 linie, dînd naștere Regimentului 3 Dîmbovița nr. 22 ²², regiment care apoi se va încărca de glorie în campaniile din 1916—1918.

¹⁷ *Ibidem*, p. 537.

¹⁸ *Istoria României*, vol. IV, Buc., 1964, p. 540.

¹⁹ *Istoricul războiului din 1877—1878*, Buc., 1898, p. 986.

²⁰ Nicolin, I., *Op. cit.*, p. 24.

²¹ Filiala Arhivelor Statului Dîmbovița, *fond Primăria comunei Bădulești*, dos. 1/1879, f. 5.

²² Nicolin, I., *Op. cit.*, p. 24.